

DE GEESTENJAGER

Het geheim

'Wees
gewaarschuwd:
dit boek is
écht eng!'

The Times

JOSEPH DELANEY

HOOFDSTUK
I
ONVERWACHT BEZOEK

Het was een koude, donkere avond in november en Annelie en ik zaten met mijn meester bij de haard in de keuken.

Het weer werd gaandeweg kouder en ik wist dat de geestenjager een dezer dagen zou besluiten dat het tijd was om naar zijn winterhuis bij het duistere moeras van Engelzerk te reizen.

Ik hoefde niet zo nodig weg. Ik was pas sinds de lente in de leer bij de geestenjager en nog nooit in het huis in Engelzerk geweest, maar ik stond allesbehalve te trappelen van nieuwsgierigheid. In Schapeneind was het warm en behaaglijk en ik zou het liefst hier de winter hebben doorgebracht.

Ik keek op van mijn boek met Latijnse werkwoorden die ik in mijn hoofd probeerde te stampen, en ik ving Annelies blik op. Ze zat op een lage kruk vlak bij de haard; haar gezicht baadde in de warme gloed van het vuur. Ze glimlachte

en ik glimlachte terug. Annelie was de andere reden waarom ik niet wilde dat we uit Schapeneind zouden vertrekken. Zij was de eerste persoon in mijn leven die ik echt als een vriend beschouwde, en in de afgelopen maanden had ze al een paar keer mijn leven gered. Ik genoot er enorm van dat ze bij ons in huis woonde. Ze maakte de eenzaamheid van het geestenjagersleven draaglijker. Maar mijn meester had me in vertrouwen verteld dat ze ons binnenkort zou verlaten. Hij had haar nooit echt vertrouwd omdat ze uit een heksenfamilie kwam. Hij was ook bang dat ze me zou afleiden van mijn lessen, dus wanneer de geestenjager en ik naar Engelzerk vertrokken, zou zij hier blijven. Arme Annelie, ze wist van niets en ik had niet de moed het haar te vertellen, dus op dit moment genoot ik maar van een van de laatste avonden die we samen in Schapeneind zouden doorbrengen.

Uiteindelijk zou het de laatste avond van het jaar blijken te zijn. Terwijl Annelie en ik lazen bij het licht van het haardvuur en de geestenjager dommelde in zijn stoel, verstoorde het luiden van de klok onze rust.

Bij dat onwelkome geluid zakte mijn hart in mijn schoenen. Het betekende maar één ding: geestenjagerszaken.

Het zit zo: er kwam nooit iemand naar het huis van de geestenjager. Alleen al omdat je door de huisboeman aan

flarden zouden worden gescheurd als je ook maar één voet in de tuin zette. Dus ondanks de duisternis en de koude wind was het mijn taak om naar de klok te lopen die bij een cirkel van wilgenbomen hing, om te zien wie onze hulp inriep.

Ik had het lekker warm en was voldaan na het vroege avondmaal dat we hadden gegeten, en de geestenjager moest mijn tegenzin hebben gevoeld.

Hij schudde zijn hoofd alsof hij teleurgesteld in me was en zijn groene ogen glansden fel. ‘Ga erheen, jongen,’ gromde hij. ‘Het is een boze avond en wie het ook is, hij zal niet willen wachten!’

Toen ik overeind kwam en mijn mantel pakte, glimlachte Annelie bemoedigend naar me. Ze had medelijden met me en ik zag dat ze blij was bij het warme vuur te kunnen blijven terwijl ik naar buiten moest, de ijzige nacht in.

Ik trok de achterdeur stevig achter me dicht en met een lantaarn in mijn linkerhand liep ik door de westelijke tuin, de heuvel af. De wind deed zijn uiterste best om de mantel van mijn schouders te rukken. Eindelijk kwam ik bij de wilgen, op de plek waar twee wegen elkaar kruisten. Het was donker en mijn lantaarn wierp verontrustende schaduwen. De boomstammen en de takken werden graaiende armen, klauwen en boosaardige gezichten. Boven mijn hoofd dans-

ten en schudden de kale takken en twijgen; de wind zong en huilde als een banshee, een vrouwelijke geest die een overlijden komt aankondigen.

Maar dat baarde me allemaal niet zoveel zorgen. Ik was hier vaker in het donker geweest en op mijn reizen met de geestenjager had ik oog in oog gestaan met dingen die je haren te berge zouden laten rijzen. Ik liet me dus niet van de wijs brengen door een paar schaduwen; ik verwachtte iemand te vinden die nog veel nerveuzer was dan ik. Waarschijnlijk een boerenzoon die op pad was gestuurd door zijn door geesten geplaagde vader, en wanhopig naar hulp verlangde; een jongen die te bang was om ook maar dichterbij dan een halve mijl bij het huis van de geestenjager te komen.

Maar het was geen jongen die me bij de wilgen opwachtede, en ik bleef verbaasd staan. Daar, naast het klokkentouw, stond een rijzige gedaante, gekleed in een donkere mantel met kap en met een staf in zijn linkerhand. Het was een geestenjager!

De man verroerde zich niet, dus ik liep op hem af en bleef op een paar passen afstand staan. Hij was breedgeschouderd en iets groter dan mijn meester, maar van zijn gezicht kon ik weinig zien omdat het grootste deel ervan schuilging onder zijn kap.

Hij sprak al voordat ik me had kunnen voorstellen.

‘Ongetwijfeld warmt hij zich bij het vuur terwijl jij hier buiten in de kou staat,’ zei de vreemdeling met onmiskenbaar sarcasme in zijn stem. ‘Hij is ook niets veranderd.’

‘Bent u heer Kromhout?’ vroeg ik. ‘Ik ben Tom Wachter.’

Het was een voor de hand liggende gok. Mijn meester Johannes Gregorius was de enige geestenjager die ik ooit had ontmoet, maar er waren er meer. En de dichtstbijzijnde geestenjager was Willem Kromhout, die zijn taken uitvoerde in het gebied voorbij Castercum tot aan de noordelijkste grenzen van het graafschap. Het was dus logisch dat hij de persoon was die hier stond – al had ik geen idee waarom hij gekomen was.

De vreemdeling schoof de kap naar achteren en er verscheen een zwarte baard met spikkels grijs erin en een warrige massa zwart haar, dat bij de slapen tot zilver verkleurd was. Hij glimlachte, maar zijn ogen stonden kil en hard.

‘Dat is jouw zaak niet, jongen. Maar je meester weet ongetwijfeld wie ik ben.’

Bij die woorden tastte hij in zijn mantel en trok een envelop tevoorschijn, die hij me toestak. Ik draaide de envelop om en wierp er een snelle blik op. Hij was met lak verzegeld en geadresseerd aan Johannes Gregorius.

‘Nou, maak dat je wegkomt, jongen. Geef hem de brief

en waarschuw hem dat we elkaar binnenkort weer zullen ontmoeten. Ik zal in Engelzerk op hem wachten.’

Ik stopte de envelop in mijn broekzak en deed wat me gezegd werd, want ik was blij dat ik weer weg kon. Ik voelde me beslist niet op mijn gemak in de aanwezigheid van de vreemdeling. Maar toen ik me had omgedraaid en een paar passen had genomen, werd de nieuwsgierigheid me de baas en keek ik achterom. Tot mijn verbazing was er geen spoor meer van de vreemdeling te bekennen. In die tijd had hij niet meer dan een paar stappen kunnen zetten, maar hij was al achter de bomen verdwenen.

Verbaasd liep ik verder. Ik wilde zo snel mogelijk naar huis, weg uit de koude, bijtende wind. Ik vroeg me af wat er in de brief stond. Er had een dreigende toon in de stem van de vreemdeling gelegen en als ik het goed beluisterd had, zou de ontmoeting tussen de vreemdeling en mijn meester geen vriendschappelijke gebeurtenis zijn!

Terwijl deze gedachten door mijn hoofd tolden, passeerde ik de bank waarop de geestenjager me mijn lessen gaf als het weer er warm genoeg voor was, en ik bereikte de eerste bomen van de westelijke tuin. Maar toen hoorde ik iets wat me de adem in mijn keel deed stokken van angst.

Een oorverdovende brul van woede klonk vanuit de duisternis onder de bomen. Het geluid was zo woest en angst-

aanjagend dat ik stokstijf stilstond.

Het was een bulderende grom die in de wijde omgeving te horen zou zijn, en ik had hem eerder gehoord. Ik wist dat dit de huisboeman van de geestenjager was, die de tuin bewaakte en verdedigde tegen indringers. Maar tegen wie moest de tuin nu beschermd worden? Was iemand me achterna gekomen?

Ik draaide me om, hief de lantaarn omhoog en tuurde aandachtig in het duister. Misschien liep de vreemdeling achter me aan! Ik zag niets, dus ik spande mijn oren tot het uiterste in om ieder geluid op te vangen. Maar het enige wat ik hoorde was de wind die door de bomen zuchtte en het geblaf van een boerenhond in de verte.

Ervan overtuigd dat ik niet gevolgd werd, ging ik verder.

Ik had niet meer dan een stap gezet toen de woedende brul opnieuw klonk, ditmaal veel dichterbij. Mijn nekharen kwamen overeind en ik was nu nóg banger omdat ik voelde dat de woede van de boeman op mij gericht was. Waarom was hij boos op me? Ik had niets misdaan!

Ik bleef doodstil staan, durfde geen stap meer te verzetten, bang dat de minste of geringste beweging tot een aanval zou leiden. Het was een koude nacht, maar het zweet stond op mijn voorhoofd en ik voelde dat ik echt in gevaar was.

‘Ik ben het maar, Tom!’ riep ik uiteindelijk in de richting

van de bomen. ‘Ik heb niks kwaads in de zin. Ik kom alleen maar een brief aan mijn meester brengen...’

Er klonk gegrom bij wijze van antwoord maar ditmaal was het zachter en verder weg, dus na een paar aarzelende stappen ging ik haastig door. De geestenjager wachtte me in de deuropening op, met zijn staf in de hand. Hij had de boeman gehoord en was op onderzoek gegaan.

‘Alles in orde, jongen?’ riep hij me toe.

‘Ja!’ riep ik terug. ‘De boeman was boos en ik weet niet waarom. Nu is hij gelukkig weer gekalmeerd.’

Met een hoofdknikje ging de geestenjager terug naar binnen. Zijn staf liet hij bij de deur achter.

Toen ik in de keuken aankwam, stond hij met zijn rug naar het vuur om zijn benen te warmen.

Ik trok de envelop uit mijn broekzak. ‘Er stond een vreemdeling beneden die gekleed was als een geestenjager,’ vertelde ik hem en stak hem de brief toe. ‘Hij wilde zijn naam niet noemen maar hij vroeg me u deze te geven...’

Mijn meester deed een stap naar voren en griste de envelop uit mijn hand. De kaars in de kandelaar op de tafel begon onmiddellijk te flakkeren, het vuur in de haard doofde even en een plotselinge kilte vulde de keuken: allemaal tekenen dat de huisboeman verre van tevreden was. Annelie keek geschrokken op en viel bijna van haar krukje. Maar de geesten-

jager scheurde de envelop met grote ogen open en begon te lezen.

Toen hij klaar was fronste hij. Zijn voorhoofd trok vol boze rimpels. Hij mompelde iets onverstaanbaars en gooide de brief in de haard, waar het papier in vlammen uitbarstte, omkrulde en zwart blakerde voordat het terugviel op het rooster. Ik keek hem stomverbaasd aan. Zijn gezicht was vertrokken van woede en hij leek over zijn hele lijf te trillen.

‘Morgen vertrekken we naar mijn huis in Engelzerk, voordat het weer nog slechter wordt,’ zei hij bars en hij richtte zijn blik op Annelie. ‘Maar jij gaat maar een klein stukje mee, meisje. Ik laat jou achter in Adelingen.’

‘Adelingen?’ zei ik, ‘Daar woont uw broer Andreas tegenwoordig toch?’

‘Dat klopt, jongen, maar daar gaat ze niet heen. Aan de rand van het dorp woont een boer met zijn vrouw. Ze zullen me een dienst willen bewijzen. Ze hadden veel zonen, maar treurig genoeg bleef er maar één leven. En om dat leed nog te verergeren, verdronk hun dochter. De jongen werkt nu ergens anders, de gezondheid van de moeder gaat achteruit en ze kan best wat hulp gebruiken. Dus dat zal je nieuwe thuis zijn.’

Annelie keek de geestenjager met een verbijsterde blik

aan. ‘Mijn nieuwe thuis? Niet eerlijk!’ riep ze. ‘Waarom kan ik niet bij u blijven? ’k Heb toch alles gedaan wat u me vroeg?’

Annelie had sinds de herfst, toen de geestenjager haar bij ons in Schapeneind had laten wonen, geen misstap begaan. Ze verdiende de kost met het kopiëren van enkele boeken uit de bibliotheek van de geestenjager en ze had me veel verteld over wat haar tante, de heks Botten Lizzie, haar geleerd had, zodat ik dat allemaal kon opschrijven en mijn kennis over toverkracht kon vergroten.

‘Ja meisje, je hebt gedaan wat ik je vroeg, dus daar klaag ik niet over,’ zei de geestenjager. ‘Maar daar gaat het niet om. De weg naar het geestenjagerschap is zwaar en het laatste wat Tom daarbij kan gebruiken is de afleiding van een meisje zoals jij. In het leven van een geestenjager is geen plaats voor een vrouw. Dat is in feite het enige wat we gemeen hebben met de priesters.’

‘Dit slaat nergens op. ’k Heb hem geholpen, niet afgeleid,’ protesteerde Annelie. ‘En ik heb heel hard gewerkt, harder kan niet. Heeft iemand u iets anders geschreven?’ zei ze boos en ze maakte een gebaar naar het vuur, waar de verbrande brief op het rooster lag.

‘Wat?’ vroeg de geestenjager en hij trok verbaasd zijn wenkbrauwen op, maar toen begreep hij wat ze bedoelde.

‘Nee natuurlijk niet. Maar wat er in mijn privécorrespondentie staat, gaat jou niet aan. Hoe dan ook, mijn besluit staat vast,’ zei hij en hij keek haar strak aan. ‘Dus we hebben het er niet meer over. Meisje, dit is je kans om met een schone lei beginnen, een fatsoenlijk mens te worden. En het is bovendien de laatste kans die je krijgt!’

Zonder iets tegen me te zeggen, zonder me ook maar aan te kijken, draaide Annelie zich om en ze stampte de trap op, naar haar bed. Ik kwam overeind en volgde haar om nog iets troostends te kunnen zeggen, maar de geestenjager riep me terug.

‘Niet zo vlug, jongen! Wij moeten nog praten voordat je naar boven gaat, dus ga zitten.’

Ik deed wat me gezegd werd en ging bij de haard zitten. ‘Je hoeft niet te proberen om me op andere gedachten te brengen. Als je dat in je achterhoofd houdt, zal alles een stuk makkelijker gaan,’ zei de geestenjager tegen me.

‘Daar zult u wel gelijk in hebben, maar ze had het nieuws ook op een andere manier te horen kunnen krijgen. Waarom hebt u het niet een beetje vriendelijker ingekleed?’

‘Ik heb belangrijker dingen aan mijn hoofd dan de gevoelens van het meisje,’ zei de geestenjager.

Als hij in zo’n bui was, had het geen zin om hem tegen te spreken, dus ik hield wijselijk mijn mond. Ik was niet blij.

maar ik kon er niets aan veranderen. Ik wist dat mijn meester het besluit om dit te doen al weken geleden genomen had en hij zou er niet op terugkomen.

Ik snapte toch al niet waarom we zo nodig naar Engelzerk zouden moeten. En waarom moesten we nu opeens op stel en sprong weg?

Had het te maken met de vreemdeling en met wat er in zijn brief stond? De huisboeman had ook al zo vreemd gedaan. Kwam dat door de brief die ik bij me had?

‘De vreemdeling zei dat hij u wel in Engelzerk zou tegenkomen,’ bracht ik uit. ‘Hij klonk niet al te vriendelijk. Wie is hij?’

De geestenjager keek me aan en ik dacht heel even dat hij geen antwoord zou geven. Toen schudde hij zijn hoofd opnieuw en mompelde iets voordat hij begon te spreken.

‘Hij heet Morgan en hij was ooit mijn leerling. Een mislukte leerling om precies te zijn. Hij is bijna drie jaar bij me in de leer geweest. Zoals je weet slagen niet al mijn leerlingen voor hun meesterproef. Hij kon het werk niet aan en dat neemt hij mij kwalijk. Dat is alles. Waarschijnlijk zul je hem helemaal niet tegenkomen als we in Engelzerk zijn, maar mocht je hem wel zien, blijf dan uit zijn buurt. Hij zal ons alleen maar last bezorgen, jongen. Goed, nu naar boven, want zoals ik al zei: we gaan morgenochtend vroeg weg.’

‘Waarom brengen we de winter eigenlijk in Engelzerk door?’ vroeg ik. ‘Is het niet net zo lekker om in dit huis te blijven?’ Ik snapte nog steeds niet waarom de geestenjager weg wilde.

‘Je hebt voor vandaag wel genoeg vragen gesteld,’ zei de geestenjager. Hij klonk geïrriteerd.

‘Maar ik wil je dit nog wel zeggen: we doen niet altijd wat we zelf willen. En als je het lekker wilt hebben, ben je niet geschikt voor dit bestaan. Het is slikken of stikken. De mensen in Engelzerk hebben onze hulp nodig, zeker nu de nachten langer worden. Ze hebben ons nodig en daarom gaan we. En nu naar bed. Punt uit.’

Het was niet het antwoord waarop ik gehoopt had. Maar de geestenjager had altijd een heel goede reden voor de dingen die hij deed, en ik was nog maar een leerling die veel te leren had. Dus ik knikte gehoorzaam en ging naar bed.

HOOFDSTUK
2
AFSCHEID VAN SCHAPENEIND

Annelie zat op de trap voor mijn kamer op me te wachten. Er stond een kaars naast haar die schaduwen op de muren en de deur wierp.

‘k Wil hier niet weg, Tom,’ zei ze terwijl ze overeind kwam. ‘Ben hier gelukkig. Dat winterhuis kan alleen maar minder zijn. Hij doet het erom, die ouwe Gregorius.’

‘Het spijt me Annelie, ik ben het met je eens, maar zijn besluit staat vast. Ik kan er niets meer aan veranderen.’

Ik kon zien dat ze gehuild had en ik wist niet wat ik verder nog moest zeggen. Opeens greep ze mijn linkerarm en kneep er hard in. ‘Waarom doet hij altijd zo naar tegen me?’ vroeg ze. ‘Waarom heeft hij zo’n hekel aan meisjes en vrouwen?’

‘Ik denk dat ze hem vroeger veel hebben laten lijden,’ zei ik zacht. Ik had onlangs een paar dingen over mijn meester ontdekt, maar die had ik tot op heden voor me gehouden. ‘Hoor eens, Annelie, ik zal je iets vertellen, maar je moet

me beloven dat je het aan niemand doorvertelt en je mag de geestenjager nooit laten weten dat ik het je verteld heb.’

‘Dat belooft ik,’ fluisterde ze met grote ogen.

‘Kun je je nog herinneren dat hij je bijna in een put had gegooit toen we terugkwamen uit Monniksfoort?’

Annelie knikte. Mijn meester rekende af met kwaadaardige heksen door hen levend in een put op te sluiten. Hij was van plan geweest ook Annelie in zo’n put gevangen te zetten, hoewel ze dat niet echt verdiend had.

‘Weet je nog wat ik toen tegen hem riep?’

‘Ik kon je niet goed verstaan, Tom. Had andere dingen aan m’n hoofd, zoals tegenstribbelen en doodsbang zijn. Maar wat het ook was, het werkte, want hij veranderde van gedachten. Ik zal je daar voorgoed dankbaar om zijn.’

‘Ik hielp hem eraan herinneren dat hij Mata ook niet in een put had gebonden, dus dat hij dat met jou ook niet mocht doen.’

‘Mata?’ onderbrak Annelie me. ‘Wie is dat? Hij heeft ’t nooit over haar gehad.’

‘Mata is een heks. Ik heb over haar gelezen in een van de geestenjagers dagboeken. Toen hij nog jong was werd hij verliefd op haar. Ik denk dat ze zijn hart gebroken heeft. En wat het ergste is, ze woont nog steeds ergens in de buurt van Engelzerk.’

‘Mata en verder?’

‘Mata Skelton...’

‘Nee! Dat kan niet waar zijn! Kwam uit een ver land, die Mata Skelton. Is jaren geleden al teruggegaan, dat weet iedereen. Ze was een lamia-heks en wilde weer bij haar eigen soort leven.’

Ik wist veel van lamia-heksen uit de boeken in de bibliotheek van de geestenjager. De meesten van hen kwamen uit Griekenland, waar mijn moeder vroeger gewoond had, en in hun wilde vorm voedden ze zich met bloed van mensen.

‘Het klopt dat ze niet in deze streken geboren is, maar de geestenjager zegt dat ze hier nog steeds woont en dat ik haar deze winter zal ontmoeten. Voor zover ik weet woont ze in zijn huis...’

‘Doe niet zo gek, Tom. Dat is toch niet logisch? Welke vrouw die goed bij haar verstand is, zou met hem onder één dak willen wonen?’

‘Zo erg is hij nou ook weer niet, Annelie,’ hielp ik haar herinneren. ‘We wonen nu al weken onder hetzelfde dak en je was er maar wat blij mee!’

‘Als Mata daar woont, zou het me niet verbazen als hij haar in een put gestopt heeft,’ zei Annelie met een gemeen glimlachje.

Ik glimlachte terug. ‘We zullen het zien,’ zei ik.

‘Nee Tom, jij zult het zien. Ik ga ergens anders heen, weet je nog? Maar het is niet zo heel erg, want Adelingen ligt in de buurt van Engelzerk. Het is niet zo’n lange wandeling, dus je zou op bezoek kunnen komen, Tom. Dat kan toch? Zou je... Zou je dat doen? Ik zou dan een beetje minder eenzaam zijn...’

Hoewel ik niet zeker wist of de geestenjager me toestemming zou geven, wilde ik haar toch een hart onder de riem steken. Ik moest opeens aan Andreas denken.

‘En Andreas dan?’ vroeg ik. ‘Hij is de enige broer die de geestenjager nog over heeft en hij woont en werkt nu in Adelingen. Ik weet zeker dat mijn meester hem af en toe zal bezoeken nu ze zo dicht bij elkaar wonen. En waarschijnlijk neemt hij mij dan mee. We zullen vast heel vaak in dat dorp zijn. Ik weet zeker dat we elkaar vaak kunnen spreken.’

Annelie lachte en liet mijn hand los. ‘Als je dat maar niet vergeet. Ik zal op je wachten, Tom. Stel me niet teleur. En bedankt voor wat je me hebt verteld over ouwe Gregorius. Verliefd op een heks, hè? Wie had ooit zo iets achter hem gezocht?’

Met die woorden pakte ze de kandelaar op en beklom de trap. Ik zou Annelie echt gaan missen, en een excuus verzinnen om haar te bezoeken was waarschijnlijk moeilijker dan ik het had doen voorkomen. De geestenjager zou het vast

niet goedvinden. Hij had weinig met meisjes op en hij had me al meerdere malen gewaarschuwd dat ik voor hen moest oppassen. Ik had Annelie voorlopig genoeg over meester Gregorius verteld, misschien had ik mijn mond wel voorbij gepraat. Maar mijn meesters verleden herbergde meer geheimen dan alleen Mata. Hij had zich ook ingelaten met een andere vrouw: Emilie Brands, die al verloofd was met een van zijn broers. Die broer was nu dood, maar het schandaal had de familie uiteen gereten, en het had een hoop narigheid veroorzaakt. Het scheen dat Emilie ook ergens in de buurt van Engelzerk woonde. Ieder verhaal heeft twee kanten en ik mocht niet oordelen over de geestenjager totdat ik meer wist, maar toch... het waren twee keer zoveel vrouwen als de meeste mannen in het graafschap ooit kregen: de geestenjager had het er beslist van genomen!

Ik ging naar mijn kamer en zette de kandelaar op de tafel naast het bed. Op de muur, vlak bij het voeteneind, stonden veel namen geschreven: de namen van eerdere leerlingen. Sommige hadden hun opleiding bij de geestenjager succesvol afgerond. Willem Kromhouts naam stond ergens links bovenaan. Heel wat leerlingen waren mislukt en hadden hun opleiding niet afgemaakt. Sommige waren zelfs gestorven. Bert Breebaards naam stond ergens in de andere hoek. Hij was de leerling vóór mij geweest, maar hij had een fout

gemaakt en zijn vingers waren door een boeman afgebeten. Bert was overleden door de shock en het bloedverlies.

Ik zocht de muur die nacht zorgvuldig af. Voor zover ik wist had iedereen die ooit in deze kamer had geslapen, zijn naam op de muur geschreven. Ik had dat zelf ook gedaan. Mijn naam was heel klein geschreven omdat er weinig plek over was, maar hij stond er wel. Voor zover ik het nu kon zien, ontbrak er één naam. Ik zocht de muur zorgvuldig af, maar ik had gelijk: de naam Morgan stond niet op de muur. Waarom was dat? De geestenjager had toch gezegd dat alle leerlingen hun naam hadden bijgeschreven? Wat was er zo anders aan Morgan?

De volgende ochtend pakten we na een snel ontbijt onze spullen en we maakten ons klaar voor vertrek. Vlak voordat we weggingen, glipte ik nog even naar de keuken om afscheid te nemen van de huisboeman.

‘Bedankt voor alle maaltijden die je voor ons hebt klaarge-
maakt,’ zei ik hardop in de verlaten keuken.

Ik wist niet zeker of de geestenjager erg blij was met mijn extra bezoekje aan de keuken om dankjewel te zeggen: hij vond altijd dat je niet te vriendschappelijk moest omgaan met het ‘personeel’.

Hoe dan ook, ik wist dat de boeman het bedankje op prijs

stelde, want ik was nog niet uitgesproken of een diep kattengespin klonk vanonder de keukentafel en het werd zo luid dat de potten en pannen begonnen te rammelen. Meestal was de huisboeman onzichtbaar, maar zo nu en dan nam hij de vorm van een grote rode kater aan.

Ik aarzelde, verzamelde moed en sprak opnieuw. Ik wist niet goed hoe de boeman zou reageren op wat ik te zeggen had.

‘Het spijt me dat ik je gisteravond kwaad heb gemaakt,’ zei ik. ‘Ik deed alleen maar mijn werk. Kwam het door de brief dat je zo overstuur raakte?’

De boeman kon niet praten, dus ik zou geen gesproken antwoord krijgen. Instinctief had ik de vraag gesteld. Een gevoel vertelde me dat het de juiste zet was.

Opeens was er een felle tochtvlaag in de schoorsteen, de vage geur van as, en toen zweefde een flard papier op van het rooster en het landde op het kleed voor de haard. Ik deed een stap vooruit en pakte het op. Het was geblakerd aan de randen en een deel ervan verpulverde in mijn handen, maar ik wist dat dit alles was wat er was overgebleven van de brief van Morgan die ik gisteravond bezorgd had.

Er stonden maar een paar woorden op dat stukje papier en ik moest er een hele tijd goed naar kijken voor ik ze kon lezen:

Geef me terug wat van mij is of het zal je berouwen dat je ooit geboren bent. Je kunt beginnen met

Dat was alles wat er stond, maar het was duidelijk dat Morgan mijn meester bedreigde. Waar ging dit over? Had de geestenjager iets van Morgan afgenomen? Iets wat rechtens aan hem toebehoorde? Ik kon me niet voorstellen dat de geestenjager iets zou stelen. Zo was hij nu eenmaal niet. Ik begreep er minder dan niets van.

Mijn gedachten werden verstoord door de geestenjager, die vanaf de voordeur schreeuwde: ‘Kom op, jongen! Waar zit je? Niet treuzelen. We hebben niet de hele dag de tijd!’

Ik verkreukelde het papier en wierp het terug in de haard, pakte mijn staf en haastte me naar de deur. Annelie was al buiten, maar de geestenjager stond op de drempel. Hij keek me achterdochtig en onderzoekend aan met twee tassen voor zijn voeten. We hadden niet veel ingepakt, maar ik moest wel allebei de tassen dragen. Inmiddels had de geestenjager me mijn eigen tas gegeven, hoewel ik er tot op heden nog niet veel in te stoppen had. Er zat niet meer in dan de zilveren ketting die mijn moeder me had gegeven, de tondeldoos van mijn vader, mijn notitieboekjes en een paar kledingstukken. Sommige sokken waren zó vaak gestopt dat ze bijna nieuw waren en de geestenjager had een jas van schapenvacht voor

me gekocht, die ik droeg onder mijn mantel en die erg warm was. Ik had ook mijn eigen staf, een nieuwe, die mijn meester uit een lijsterbes had gesneden, een houtsoort die erg effectief was tegen de meeste heksen.

Ondanks al zijn weerzin tegen Annelie was de geestenjager toch heel gul geweest waar het haar kleren betrof. Zij had ook een nieuwe jas, één van zwarte wol die bijna tot aan haar enkels reikte, en er zat een kap op die haar oren warm hield.

De geestenjager leek niet veel last van de kou te hebben en hij droeg zijn mantel en kap, net zoals hij dat in de lente en de zomer had gedaan. De afgelopen maanden was zijn gezondheid niet al te best geweest, maar hij leek nu hersteld en zo sterk als hij altijd geweest was.

De geestenjager sloot de voordeur achter ons, kneep zijn ogen even dicht tegen de winterzon en zette er toen direct flink de pas in. Ik pakte beide tassen op en volgde hem zo goed en kwaad als ik kon met Annelie op mijn hielen.

‘O ja, voor ik het vergeet, jongen,’ zei de geestenjager over zijn schouder, ‘op weg naar het zuiden gaan we langs de boerderij van je vader. Hij is me nog steeds tien goudgulden schuldig als betaling voor je opleiding!’

Ik was bedroefd omdat we weggingen uit Schapeneind. Ik was van het huis en de tuinen gaan houden en het speet me

erg dat Annelie en ik binnenkort gescheiden zouden worden. Maar gelukkig had ik de mogelijkheid om mijn vader en moeder terug te zien. Dus mijn hart stroomde vol vreugde en er kwam nieuwe kracht in mijn passen. Ik was op weg naar huis!

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *The Spook's Secret*

Verschenen bij Bodley Head Book, een imprint van
Random House Children's books, een onderdeel van Random House Group.

Copyright © 2006 Joseph Delaney

Voor deze uitgave:

© 2009 Uitgeverij De Fontein, Baarn

Vertaling: Bies van Ede

Omslagafbeelding en illustraties: David Wyatt

Omslagontwerp en grafische verzorging: Hans Gordijn

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar
gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door
fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftel-
ijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 2422 8

NUR 283, 284, 334